PSYL 90 vuotta
Senioriyhdistys 25 vuotta

Kuvassa koulumme ensimmäiset abiturientit vuonna 1934

Vuonna 2016 tuli kuluneeksi tasan yhdeksänkymmentä vuotta kunniakkaan koulumme Porin Suomalaisen Yhteislyseon perustamisesta vuonna 1926. Samalla vuonna 1991 perustettu PSYL Senioriyhdistys täytti 25 vuotta. Kyseessä oli siis kaksinkertainen juhlavuosi ja sen kunniaksi Senioriyhdistys haluaa tällä julkaisulla tuoda mieliin tapahtumia vuosien varrelta. Nina Erikssonin toimittama “PSYL -70 muistojen vuotta” kirja sisältää jo paljon opettajien ja oppilaiden kertomuksia kouluelämästään. Tässä julkaisussa on lisää aineistoa erityisesti koulumme alkuavuosilta ja senaikaisten oppilaiden muisteluita heidän kokemuksistaan kouluajoilta. Niissä on herkullisesti tuotu esiin etenkin kunnioitettujen opettajiemme ominaispiirteitä ja tapahtuneita kommelluksia sekä elämää sodan varjossa. Toivomme tämän myös lisäävän yhteisöllisyyttä meidän seniorien kesken sekä aktiivisuutta vanhojen luokkatoverien tapaamiseksi säännöllisin väliajoin. Monipuolista lisätietoa koulumme vaiheista löydätte myös kotisivultamme http://seniorit-psyl.123kotisivu.fi/, toivottavasti nautitte lukemastanne!

Tästä kaikki alkoi

Ensimmäiset vuodet koulumme toimi erilaisissa tilapäisissä tiloissa. Vuosina 1926 - 1934 Porin Suomalaisen Yhteislyseon ensimmäisten oppilaiden mukana ollut T. Olavi Lehti esitti koulumme10-vuotisjuhlassa kirjoittamansa pitkän runon, jonka värssyt kuvaavat osuvasti koulumme alkutaivalta ja opiskelupaikkoja ennen nykyisten koulutilojemme valmistumista tammikuussa 1935.

Naisliiton talo 1926-1927

“ Oli juhlavasti ilmoitettu ja sanoissakin kuulutettu, että kaupunki uuden koulun saisi, joka aloittaisi 26 syksyllä kohta. Ja sekin oli kuulemma aivan totta, että tytöt ja pojat käsikkäin kävis koulutietä ja vierekkäin sais istua oppia ottamasssa ja kilvaten olisivat koettamassa kuka leikissä pisimmän korren saisi ja ensinnä lakin tavoittaisi.”

Linnankadun koulu 1927-1928

“ Niin, sitten tulikin taasen kesä, ja ahtaaksi käynyt tää oli pesä. Ja nyt oli muutto edessä. Niinpä seuraavana syksynä saimme mennä kansakoululle, sinne Linnankadun varrelle. Oli perheemme kovasti suurentunut ja melkein sadaksi kasvanut. Ei sellaisen joukon seurassa oo hyvä olla missään loisena.”

Sofian koulu 1928-1934

“ Kului vuosi siinäkin talossa ja taas olimme orpoja. Kun sitten saatiin tietoja, että toiselta puolelta jokea sais koulumme Sofian koulusta muutamia huoneita nousi siitä suuri häly.”

“ Kun sitten monille miehille kaupunki antoi käskyjä, niin talo alkoi näyttää siistiltä. Ja niin sinne syksyllä kävelttiin ja hyvin vain sielläkin opittiin.”

Kuvassa Porin Suomalaisen Yhteislyseon kaikki oppilaat ja opettajat 5.10.1931

Muistoja 1930-luvulta

Seuraavassa lyhennelmiä oppilaiden kirjaamista muistoista kouluajaltaan, aina koulun alkuajoista lähtien. Muistelmien perusteella voi sanoa, että monille kouluajat ovat jääneet lähtemättömästi mieluisina mieleen ja tuntevat sydämissään olevansa ikuisia “Vellilläläisiä”.

Uusi koulurakennus Itsenäisyyspäivänä 1935

Timo Äimänen

Tulin Porin Suomalaiseen Yhteislyseoon 1936 yksitoistavuotiaana. PSYL oli aloittanut toimintansa 1.9.1926, jolloin Lahja-sisareni oli mennyt sen ensimmäiselle luokalle. Rauha-sisko meni kouluun vuotta myöhemmin. Maalaispoikana tuskin olin käynyt kaupungissa ja sain asua sisarieni luona Järnefeltinkadulla. Kävin joka pyhä kotona Arvo Leppäsen linja-autolla, jonka kyljessä luki: Kauvatsa – Kiikoinen – Kullaa – Pori.
Onneksi koulumme oli “Vellilä”, jossa siellä tarjottiin joka koulupäivä lämmintä velliä, puuroa tai keittoa maidon ja voileivän kanssa. Hinta oli edullinen, ja tämän aterian turvin usein elelin kaikki viikonpäivät. Tosin en tätä etua täysin ymmärtänyt, koskapa kerrankin kirjoitin kirjeessä, “Tänään oli taas sitä iankaikkisen iankaikkisen iankaikkista – ruispuuroa”.

Koulumuistoja

Koulun juhlissa luokanvalvoja Milja Vinnari (Koskela) pani minut lukemaan kertomuksen linnunpojasta. Se alkoi: “Kigukee oli pieni linnunpoikanen”. Teksti oli painettuna eräässä aikakauslehdessä, jota pidin kädessäni sitä välillä aina vilkaisten, kun muisti petti. Kaikki meni hyvin pienen pojan esiintyessä koko koulun edessä.

Opettaja Toivasen laulutunneilla ei pojille laulu maittanut. Opettaja uhkaili panevansa meidät seinää vasten: “Lutikoita saatte etsiä seiniltä”. Minä taisin kuitenkin yrittää laulaa, sillä muutoin ei ole selitettävissä todistukseen ilmaantunut laulunumero yhdeksän.

Volmari Teräskallio taas “uhkaili” ripustavansa läksynsä laiminlyöneet roikkumaan kattolampusta. Volmari opetti suomea ja oli tasainen ja mukava opettaja.

Hietikon Eero oli aina naurussa suin, mistä seurasi, että tunnilla oli jatkuvasti kova hälinä. Joskus Eerokin kuitenkin suuttui, tuli kasvoiltaan aivan punaiseksi, löi nyrkin pöytään niin että pläjähti sekä karjaisi kauheasti. Sitten oltiin hiljaa vähän aikaa. Eero opetti maantietoa ja kasvioppia. Kasveja jouduttiin keräämään, vain muutaman kasvin keräsin itse, loput sain “lainaksi” Lahjan herbariosta.

Kävi kuitenkin niin, että Eero vaati keräämään myös kasvien muoto-oppiin liittyviä lehtiä, kukintoja jne. Kun Lahja ei sellaisia ollut keräännyt, sain minä kasviopin numeroksi tentissä kuutosen. Lahjan syy!

Kolmannella luokalla oli menossa äidinkielen tunti. Luokan lyhin poikaoppilas – minä – nousin pulpetistani, suuntasin askeleena kohti kateederia, silmäilin hiukan hermostuneesti luokkaa ja opettajaa ja aloitin esitelmäni.

Esitelmä sai olla aiheeltaan vapaa valintainen. Moni puhui kesälomastaan kuten Aarnion Antti, joka oli ollut autopostiljoonina Porin Vaasan linjan postiautossa. Toiset kertoivat kotikaupungistaan, retkistään ja museoista. Mutta kun minä aloitin esitelmäni “Pikku havaintoja postiluukun takaa”, kuului luokasta kohandus. Pisamanaamainen Riihimäen Leokin nosti päätään pulpetinkannelta, missä se esitelmien ajan tavallisesti lepäili. Jopa Rantamon Urpokin heristi korviaan, vaikka hänen mielenkiintonsa usein suuntautuikin tyttöjen härnäämiseen ja pieneen kiusantekoon.

Olin osannut vetää oikeasta narusta aihetta valitessani. Kaikki tavallisesta poikkeava oli arvostelijoista kiinnostavaa. Kun alkukankeus oli voitettu ja julkisen esiintymisen aiheuttama puna poskipäiltä laskenut, päästelin juttuani sujuvasti ilman konsepteja, eikä kirjoittaminen sen paremmin kuin esittäminenkään ole enää koskaan tuottanut minulle vaikeuksia.

Aini Grönlund-Rapp

Olen ylioppilaskuvassa vuodelta 1939 kolmas tyttö vasemmalta. Kotini oli Ahlaisten Pirttijärvellä, nykyisen Pori-Vaasan tien varrella. Ylioppilastutkinnon jälkeen valmistuin ensin kansakoulunopettajaksi Jyväskylästä. Olin yhden vuoden opettajana Isojoen Vanhassa kylässä ja sen jälkeen Merikarvian Lankosken koulussa. Opiskelin sitten Jyväskylän yliopistossa psykologiaa. Saatuani tutkinnon valmiiksi sain työpaikan Porin työvoimatoimistossa. 1975 sain kahdeksi vuodeksi virkavapautta, jolloin olin psykologina Pohjois-Norjassa. Tämän jälkeen palasin takaisin työhöni Suomeen, ja eläkkeelle jäätyäni muutin Norjaan, koska mieheni oli norjalainen. Mieheni kuoleman jälkeen 1985 muutin loppuvuodesta takaisin Poriin.

Koulunkäyntiä sodan varjossa

Marjatta Kulmakko 1941 - 1949

Touko-kesäkuun vaihteessa v. 1941 olin isäni saattelemana pyrkimässä Porin Suomalaiseen Yhteislyseoon. Moniin luokkahuoneisiin sijoitettuina osallistuimme eri aineiden kokeisiin. Jotakin on jäänyt muistiini siitä päivästä: Sisälukutaitoa testattiin Pentti Haanpään kertomuksella Lumirimpasta. Leuka vapisi ja silmät sumenivat sitä lukiessani. Kirjoitustehtävä oli Ahti ja paimenpoika.

Opettaja luki sen kertaalleen ja me, oppikoulukokelaat, kirjoitimme sen muistista. Maantiedon kokeena oli näyttää Suomen kartasta eri asioita. Miesopettaja (Eero) lähestyi minua sanoen: Jospa Helvi tulisi näyttämään vesistöt. Karttakeppi täristen näytin ne, ja Eero jatkoi: Ja vielä Vesijako ja Lummene! Olin aivan nolona, sillä toinen etunimeni Marjatta oli se, mitä oli aina käytetty, ei Helvi! Sitten salintäyteinen lapsijoukko odotti tuloksia. 85 oppilasta otettiin. Vihdoin viimein Helvikin sai kuulla tulleensa hyväksytyksi. Isän kanssa palasin kotiin, oppikoululaisena!

Koulun joulujuhla

Kävipä niin, että vieressäni istuva Heikki ja minä pääsimme näytelmään. Sen nimi oli Läksynlukukone. Siinä tyttö huokaili läksytehtäviensä parissa. “Hauki on kala, hauki on kala, voi, miten tämä on vaikeata”. Piti tietää vastauksia tehtäviin, oikein hankaliin. “kunpa olisi läksynlukukone!” Nukahtiko tyttö, vai kuinka se kävi, mutta näyttämölle ilmestyi kone, suuri pahvilaatikko, jossa oli mittareita ja nappuloita ja koneistolaatikon sisällä me, Heikki ja minä, luokan pienimmät, vastaamassa kysymyksiin, joita en ikävä kyllä enää muista. Koneisto kömpi ulos laatikosta ja koko trio kiitti suosionosoituksista!

Ruotsin opiskelu

Ruotsinkielen opiskelu alkoi heti ensimmäiseltä luokalta. Osasin jo vähän ennestäänkin: hevonen on häst, pappi on präst, suola on salt .... Sini-hopearaitaisessa kahvipurkissa oli teksti: Bygg stadion, drick stadionkaffe. Pesujauhepakkaus vakuutti: Vitt tvätt vitare, kulört klarare – ja ne junavaunujen klassiset määräykset: Rökning förbjuden, Rök-kupe. Spotta ej på golfvet.

Toiselta luokalta alkoi Onni Tuomen aika. “Minä rakastan järrrjestystä”, kaikki oli aina ehdottoman johdonmukaista, pätevää ja tehokasta. Tunti päättyi, “Lägg bort böckerna”, ja juuri silloin soi kello. Hänen kielioppinsa sisälsivät opit ja knopit. Varsin hyvin menestyimmekin. Vain yhden kerran laulettiin “Mors lilla 0lle i skogen gick,” oltiin lukiossa, viimeistä edellisellä luokalla.

Kevätpuolella Onni Tuomi tiedusteli, olisiko joku, jolla ruotsin numeron oli vähintään 8, halukas lähtemään Ruotsiin kesätyöhön. Sata oppilasta Suomesta, ja aina yksi yhdestä koulusta, valittiin. Tartuin tilaisuuteen: Ulkomaille! Ilman muuta! Isä vastusti. Ilmoittauduin halukkaaksi lähtemään. Viimsumi piti hankkia ja matkat itse maksaa. Kokoonnuimme Turun satamaan. Jokin mieskuoro lauloi laiturilla “Kristallen den fina”. Tunsimme itsemme yhtä aikaa etuoikeutetuiksi ja maanpettureiksi. Kuinka saatoimme jättää kotimaamme?

Saksan kieli

Saksa tuli mukaan toisella luokalla v. 1942. Sota oli käynnissä, saksalaisia joukkoja saapui Suomeen, Poriinkin. Heidän marssilaulunsa kuuluivat kadulta luokkiinkin ja Saksan opiskelu oli varsin ajankohtainen asia. Koululaisvaunuissamme matkusti vuosien ajan saksalaisia ja itävaltalaisia sotilaita. Varttuneimmat keskustelivat heidän kanssaan, me nuoremmat teetimme heillä saksan aukkotehtäviä, juuri niitä hankalia: der – die – das ja mitä niitä? Luimme ääneen: “Eins, zwei, drei, Guten Morgen Fräulein, vier, fünf, sechs, Guten Tag, wie geht’s Herr Klecks?, sieben, acht Gute Nacht, neun, zehn, Auf wiedersehen.” Nostin katseeni ja kysyin lähellä istuvalta keski-ikäiseltä saksalaiselta upseerilta: „Heissen Sie Herr Klecks?” Mies muuttui punaiseksi ja lähti pois. Sanakirjan mukaan Klecks = Jäntti, pilkku, tahra. Reden ist Silber, Schweigen ist Gold!

Opettaja, Mikko Mäki¬Hokkonen, sen sijaan oli mitä sympaattisin, huumorintajuinen, persoonallinen ja ikään kuin meidän puolellamme, reilu. Meitä puhuteltiin sukunimillämme. Aakkosjärjestyksessä lueteltiin tulokset. Jos onnistui saamaan yläarvoisen, sai olla todella tyytyväinen. Koko numeron virheitä ei kovin monia hyväksyttyyn mahtunut. Kokeissa yritin muistella laulujen sanoja: “Es war ei Edelweiss, ein kleines Edelweiss,”, “Stille Nacht, heilige Nacht”, “Auf der Heide blüht ein kleines Blümelein”, toivoin saavani niistä apua taivutusmuotoihin.

Kasvioppi, eläinoppi ...

Opettaja Kerttu Salmenperä oli heti alusta lähtein erittäin vaativa, etevä, pätevä, tiukka, jopa ankara. Esitettyään kysymyksensä hän silmäili kotvan aikaa, kuka viittaa, kuka ei. Väärän vastauksen hän muisti jopa vuosien kuluttua. Kuitenkin hän sai oppilaat innostumaan ja yrittämään parhaansa.

Kesällä 1942 piti herätä 30 kasvia ja muoto-opillinen kokoelma; suikea, puikea, sepivä, nyhälaitainen ... Sain kootuksi jonkinlaisen, ja prässäyskään ei ollut hyvä. Arvosanani saavutuksesta oli melko huono. Vuosien ajan näin hänen ilmeestään, että hän yhä muisti asian. Yritin korvata kehnouteni keräämällä ajan mittaan yli 300 kasvia, nimilaput, tiedot ym. En niistä koskaan hänelle kertonut, mutta innostus oli herätetty. Toukka ne lopulta söi.

Liikunta

Voimistelu oli jäykkää 1-2-1-2, ylös, alas, ylös, alas jne. Tamburiini antoi tahtia, piirissä marssittiin. Juhlasalin lattian siivosivat tytöt ennen tunnin alkua. Voimistelusalissa telinevoimistelun, pelit ja kilpailut. Kaikilla oli sininen voimistelupuku. Köysissä kiipeiltiin, renkaissa riiputtiin, puolapuilla vahvistettiin käsivoimia: taivuta, ojenna, taivuta, ojenna. Heiteltiin kärrynpyöriä, hypittiin hevosen ja hyppyarkun yli, tehtiin siltoja. Opettajina olivat Martta Kaitila ja Aini Hurnonen.

Ulkona oli pesäpalloa, yleisurheilua, hiihtoa, kävelyä, luistelua – ensin nurmikset, sitten hokkarit, jos jostakin, esim. lehti-ilmoituksen perusteella, onnistui ostamaan, käytetyt tietenkin. Vain ani harvoilla oli kaunoluistimet ja ihana luistelupuku. Polkupyörällä ajon aloitti moni tyttö, minäkin, isän pyörällä ja tangon välistä. Onnistui se lopulta, mutta jatkuvasti olivat polvet ruvella. Suuri onni oli sitten oma naisten pyörä, vaaleansininen, ja siinä oli puuvanteet. Pojat kiusasivat, yrittivät kaataa ja roikkuivat perässä.

Sota

Kaikki tiesimme, että Kehityksen kirjakaupan ikkunassa oli Euroopan kartta, johon oli Suomen ja Saksan lipuin ja nuppineuloin merkitty, missä rintamalinja kulloinkin sijaitsi. Liput siirtyivät aina vain idemmäksi, Suomen kohdalla aina Äänislinnaan asti. Suur-Suomeen uskottiin. Radiosta ja sanomalehdistä saatiin myös tietoja. Sodassa olevat kandeksan sukulaismiestä kirjoittelivat kenttäpostikirjeitä ja -kortteja: “Täällä jossakin”.

Paketteja lähetettiin: lämmintä, syötävää. 4.9.1944 solmittiin aselepo. Sinä päivänä olin isäni kanssa käymässä Porissa. Sain Pikku Jättiläisen, teoksen, jota olin jo kauan toivonut. Sen anti oli pohjaton, tietoa tiedon päälle. Se on yhä kirjahyllyssäni, vaikka kannet ovat jo kadonneet. Silloin, sinä syksynä, lähtivät saksalaiset. Alkoi sotakorvausten aika, pula-aika, kulku kohti parempaa. – Kukapa meistä ei sitä muistaisi? Lentokentällä oli räjäytyksiä, Lapin hävitys.

Joulujuhla 1943

Tarkoitus oli mennä koulun jälkeen koululais-sekatavarajunassa Nakkilaan, juhlamekko ylle, pikkukengät laukkuun ja klo 17 junassa Poriin, odotettuun juhlaan. Koululaisjunapa ei lähtenytkään ajoissa. Huomasin kauhukseni, etten ehtisi paluujunalle ja joulujuhlaan. Lähdin harhailemaan kaupungille. Tuuli vonkui, räntää tulvi kyyneleisille kasvoilleni. Tiesin tutun perheen asuvan jossakin vanhan

aseman suunnalla, siis sinne! Siellä, piparkakuntuoksuisessa joulukodissa otettiin märkä, surkea tyttö lämpimästi vastaan, annettiin syötävää ja juotavaa. Sain lohtua ja heidän tyttärensä joulujuhlamekon lainaksi. Mekko ylle, äkkiä kadulle juoksemaan kohti koulua! Mekko puristi ja kiristi joka paikasta, mutta puvun sisällä oli sen illan onnellisin tyttö! Piirileikkiä hyppelin märät monot litisten, pässinpökkimät sukat makkaralla, jotka kirvelivät jalkoja. Sitten myöhäisjunassa kotiin. Tunnelma on yhä “käsinkosketeltava” – kiitos Maijalle ja hänen vanhemmilleen!

Koulumatkani Ulla Nuoranne (Toivo)

Matka Reposaarelta Poriin 1940-luvulla oli aika usein melkoinen seikkailu. Normaalisti matka Mäntyluotoon taittui n. puolessa tunnissa “Karhulla” tai “Urholla”. Kanssani kulki vanhempi veljeni, joka kävi Lyseota jo neljättä vuotta ja Salon Leila, joka oli meidän koulussa vuotta ylempänä.

Laiva lähti aamulla 6.15 MUTTA, jos jääesteitä, niin aamulla tuli kiire. Laiva “huusi” 5.45, ja se tarkoitti, että laiva lähtee jo klo 6. Kiireellä syötiin aamupala ja juosten matkaan. Silloin olivat monot yleiset talvijalkineet myös tytöillä. Koska niiden piti kestää suojasää ja muut kosteudet, niin äiti tervasi monojen pohjat aamulla. Aikaistettuina aamuina pohjat olivat vielä märät, kun laiva jo huusi.

Neuvokas äitimme laittoi pohjiin sanomalehden palat, ja niin juostiin raput alas ja kohti rantaa Matkalla sitten revittiin lehden suikaleita pohjista. Mäntyluodossa juostiin junaan, joka jo odotti asemalla laivalla saapuvia. Isot pojat yrittivät estää meitä tyttöjä juoksemasta, jotta juna olisi saapunut Poriin enemmän myöhässä. Se kun tiesi myöhästymistä ensimmäiseltä oppitunnilta. Normaalisti juna oli Porin asemalla 7.45. Koulu päättyi yleensä klo 13 tai 14. Juna Mäntyluotoon lähti 16.15. Yleensä koululaiset kokoontuivat asemarakennukseen odottamaan. Jos kävi hyvin, pääsimme asemaravintolaan pöydän ääreen tekemään läksyjä. Jos kävi vähemmän hyvin, istuimme asemahallissa. Mäntyluodossa juostiin taas laivaan. Kotona oltiin vähän yli 18. Siis 12 tunnin koulumatka!

Koulunkäynnistä on jäänyt erityisesti mieleen aamurukoukset. Kellon soitua luokat kokoontuivat luokan ulkopuolelle ilman hälinää, ja siitä sitten toisen soiton jälkeen hyvässä järjestyksessä juhlasaliin omille paikoilleen, alaluokat eteen. Virren säestyksestä huolehtivat koulun oppilaat, joista muistan Pirkko Hellemann ja rinnakkais-luokallani olleen Eero Nuoranteen, joka onkin “säestänyt” elämääni lähes 50 vuotta.

V. 1944 Reposaarelle perustettiin yksityinen oppikoulu. Kouluun tarvittiin 100 oppilasta, jotta saataisiin valtion tukea. Niinpä meidät toisen luokat oppilaat “komennettiin” uuden koulun kolmannelle luokalle. Kun viides luokka oli suoritettu, siirryin taas vanhaan tuttuun “Vellilään”, jossa tutut luokkatoverit odottivat ja ottivat mukaansa. Keväällä 2010 kokoonnuimme juhlimaan 60 vuoden yo-juhlaa yhdessä uusien ylioppilaiden kanssa. 41 “vanhasta” ylioppilaasta oli paikalla vielä 18.

Ikimuistoinen varainhankinta

Harri Niemi

Vuonna 1945 elettiin 2. maailmansodan loppumisen aikoja, kun ikäluokkamme opintielle astuttiin ”Isommista Ovista” sisään ja omalta kohdaltani Porin Suomalaiseen Yhteislyseoon. Kuusi vuotta kestänyt sota oli suuri voimainkoetus suomalaisille. Ei yksin sota-aika, vaan sitä seuranneet vuodet koettelivat kansakuntaamme ankaralla puutteella. Kaikesta oli pulaa. Elintarvikkeiden, vaatteiden ja voi sanoa, että kaikkien elämiseen tarvittavien saanti oli niukkaa ja säännösteltyä. Tämä puute näkyi myös koulutoiminnassa.

Niinpä koulumme rehtori Viljo Heinonen eräänä syyspäivänä 1948 luokanvalvojien kautta tiedotti koko koulumme oppilaskunnalle, että ”pidetäänpäs isot hanketalkoot”. Toteutus tapahtuisi luokkakohtaisesti siten, että luokat saavat vapaasti ideoida hanketavat. Kun luokanvalvojamme, matematiikan lehtori Milja Koskela ilmoitti tästä rehtorin tiedonannosta luokallemme seurasi hiljaisuus, jota kesti tovin. Silloin päässäni välähti, että järjestetään isot luokkajuhlat.

Siihen aikaan oli tapana, että luokkajuhlat järjestettiin nimensä mukaisesti vain oman luokan keskuudessa. Ehdotin Miljalle: ”Kun nyt lähdetään talkoisiin, niin tehdään kunnolla ja ISOSTI ” Vauhtiin päästyäni jatkoin: ”Rikotaan raja-aidat ja kutsutaan paitsi koko koulun väki myös naapurikoulut - kauppaoppilaitoksen ja teollisuusopiston pojat ja tietysti tyttö- ja poikalyseolaiset.”

Milja mietti hetken ja hymyillen vastasi myöntävästi. Ja sitten: Sitä saa, mitä tilaa – en siinä innostuksissani tullut ajatelleeksi, millaiseen urakkaan olin itseäni hankkimassa. Sain vedettäväksi tilaisuuden koko ohjelman suunnittelun, lauluesitykset, näytelmät ja muun sirpaleohjelman. Piti löytää esiintyjät, puvustukset jne. Onneksi ei tarvinnut osallistua muihin tehtäviin kuin tähän ohjelmapuoleen. Tilaisuuden mainostaminen tuli kyllä kontolleni. Sillä aiemmin olin jo kunnostautunut piirustustunneilla. Luokkamme tytöt olivat rohkeampia ja avuliaampia osallistumaan näytelmärooleihin. Esimerkkinä tästä haluan mainita erityisesti neidon nimeltä Vuokko Mestilän, luokkamme ja koko koulun kaunottaren. Hän onnistuikin hienosti roolissaan Janena näytelmässä Tarzan ja Jane Aarniometsässä.

III-A syksyllä 1947

Vaikka luokallamme oli salskeita poikia, sai laihanlainen ja hontelo Harri näytellä tämänkin roolin. Onneksi isäni vahva lammasturkkiliivi pelasti hiukan tilannetta. Taiteelliset ominaisuuteni piirustuksen opettajani Hemmi Koivuniemen lisäksi havaitsi saksankielen lehtorimme Anna ”Ana” Laurila, joka ulkonäöltään muistutti intiaanikaunotarta komeine konkkonenineen, mistä johtuen häntä kutsuttiinkin oppilaiden keskuudessa ”Mohikaaniksi”. Jossakin vaiheessa Ana vapautti minut kuvittamaan taululle saksalaisia satuja ja sai samalla minut innostumaan saksankielestä.

Kouluille levitettävät mainosjulisteet valmistin kotona koulupäivien jälkeen ilta- ja yötyönä. Julistepahvit ja värit hankin kotoa saaduilla rahoilla. Urakkaan meni runsas kuukausi, julisteiden koko oli 50 x 35 cm. Tein 4-värikuviotuksen ohjelma-aiheiden mukaisesti. Juhlan ohjelma avautui meksikolaistunnelmissa. Lauluduo Altti Linnanketo ja Harri Niemi astelivat esiripun avauduttua areenalle kitarat kainalossa ja leveälieriset sombrerot keikkuen iloisesti. Laulu lähti reippaasti ja iloisesti käyntiin, mutta voi kauhistus – liian korkealta. Laulu loppui lyhyeen. Seurasi syvä hiljaisuus täpötäydessä katsomossa. Opettajat olivat vallitsevan käytännön mukaisesti salin eturivissä ja Milja kookkaana henkilönä erottautui kalpenevine kasvoineen silmiini. Nyt olivat hyvät neuvot kalliit. Laukaisin tilanteen alkamalla kertoa yleisölle rauhallisesti ja ystävällisesti pitkästä matkastamme Meksikon lämmöstä tänne kylmään pohjolaan ja tästä johtuen äänijänteemme tulehtuivat tuoden mukanaan melkoista käheyttä. Ja jatkoin että: ”Otammepa alusta”. Otimme oktaavia alempaa ja laulu lähti mainiosti liikkeelle.

Laulun loputtua saimme valtaisat aplodit. Kun juhlan jälkeen Milja kutsui minut opettajainhuoneeseen ja toi eteeni ison täytekakun ja sanoi ”syö Harri” ja jatkoi ”Olitteko tietämättäni suunnitelleet tällaisen jekun lauluesityksenne alkuun niin vastasimme ” Emme, vaan jotakin oli äkkiä keksittävä.” Kyllä Miljaa nauratti. Muusta ohjelmistosta en muista kuin ne, joissa olin mukana esiintymässä. Tarzan ja Jane viidakossa näytelmän lisäksi esitin Hamletin runoilua: ”Aukeaako ovi sisäänpäin vai ulospäin? Onko minun vedettävä vai onko työnnettävä. Jos vedän ovea, niin minun olisikin työnnettävä sitä. Ja jos työnnän ovea, minun olisikin ollut vedettävä sitä.”

Illan ohjelma

- Avauslauluna ”Pikajuna Meksikon”
  Lauluduo Altti Linnanketo ja Harri Niemi
- Näytelmä Tarzan ja Jane Aarniometsässä
  rooleissa: Harri ja Vuokko
- Hamlet
  roolissa Harri
- Sirpaleohjelmaa
- Juhlan päätteeksi Konifoxia

Musiikkina suosittu uutuus ”Sivistys” ”Niin Bongo, Bongo, Bongo aina rakas ompi Gongo, täällä viihdyn mä vaan..”

Olin niin keskittynyt juhlan valmistelussa ohjelmapuolen asioihin, että unohdin kysyä juhlamme taloudellisesta tuloksesta. Näin kuitenkin omin silmin, että talo oli täynnä väkeä – juhlasali täpötäynnä noin 500 ihmistä ja talon kerroksiin johtavat portaat samoin täynnä liikkuvaa väkeä. Epämääräisenä huhuna kuulin, että pääsylippuja olisi myyty lähemmäs tuhatkunta. Olisi luullut, että rehtori olisi lausunut asiasta jonkin sanan, mutta eipä vaan näkynyt.

Vielä vähän muita muisteloja PSYL:in ajoilta

Olin innokas urheilemaan ja osallistuin Porin oppikoulujen maastojuoksukilpailuihin kolmena keväänä. Sijoituin joka kerta kolmen parhaan joukkoon. Tästä seurasi, että ”Iivari” urheilu ja voimistelunopettajamme Ilmari Kautto kutsui minut kanssaan Herralahden kentälle juoksemaan 400 metrin kierroksen – ope kellossa aikaa ottaen ja minä avojaloin, arkivaatteissa ja ilman esilämmittelyjä ravaamassa kentän ympäri. Aika oli hieman alle minuutin.

Osallistuin myös Iivarin perustaman koulun U - ja V-seuran iltaharjoituksiin. Kerran siinä rekillä pyöriessäni huomasin luokkatoverini Valve Runnarin heittelemässä isoa palloa korirenkaaseen ja huikkasin Valvelle, että ”mitäs peliä se on?” Valve: ”Koripalloa”. Seuraavana vuonna pelasin jo koulun edustusjoukkueessa lyseon poikia vastaan. Into Merilehti sentterinä, minä oikeassa laidassa ja Varesvuon Kyösti vasemmalla. Oli myöhäiskevät ja ulkona reipas ukkossää salamoineen. Voitimme pelin ”Inskan” johdolla ja minäkin tein ottelussa 8 pistettä. Inska kunnostautui myöhemmin kohotessaan koulumme rehtoriksi.

Ruotsinkielen lehtorimme Onni Tuomi

Olimme siirtyneet toiselle luokalle opinnoissamme ja odottelimme ruokatunnilta palattuamme seuraavan tunnin alkua. Tiesimme, että täytyy olla ajoissa, kun Onni tulee kellontarkasti luokkaan. Mutta mitä ihmettä, opea ei näy, ei kuulu. – silloin riehaannuimme Peltolan Paavo (huippusuunnistaja jo kouluaikana) ja kaverinsa Kantolan Arvi vetivät joukkoa niin, että minäkin innostuin. Ryntäsin kateederille ja ryhdyin lausujaksi. Suurieleisesti rintaani takoen aloin ilmaista hiljan oppimaamme ruotsalaista runoa: ”Lyckan kommer, lyckan går, den God älskar, den lyckan får” ja samalla Onni astui luokkaan. Katsoi minua ja sanoi: ”tunnin jälkeen opettajainhuoneeseen.”

Tunnin päätyttyä hiivin hiljaisena poikana kohti opettajainhuoneen ovea. Avasin oven ja kysyin lehtori Tuomea. Hän tulikin luokseni, vei minut hieman syrjemmälle ja alkoi puhua. Yllättävästi, lähes kuulumattomalla äänellä hän puhutteli minua – isällisesti. Se opetus jäi minulle ikuisesti mieleen. Hieno mies ja taitava pedagogi.

Ensimmäinen leiorimuotoinen rippikoulu osui kohdallemme.

Luokkamme pojat kutsuttiin ensimmäisinä Suomessa järjestettävälle rippikoululeirille Perniössä. Lounais-Suomessa. Leirimuotoinen uskonnon opetus oli silloin ainutlaatuista ja nautimme siitä kovasti. Leirin johtajana toimi noin 35-vuotias Mikko Juva – sittemmin arkkipiispamme. Veti leiriä uskomattoman upeasti ja monipuolisesti unohtamatta urheiluakaan. Pelasimme lentopalloa ja eräänä päivänä juostiin maastossa kilpaa. Voitin ylivoimaisesti noin 3,5 kilometrin lenkin.

Koskisen Antti – syntymäpäiväkaverini.

Tästä miehenalusta tuli koulumme VIITTOMAMESTARI. Tämä ilmiö hänessä tuli erinomaisesti esiin saksantunneilla. Liekö opettajattaremme tumma kauneus inspiroinut sellaisiin suorituksiin. Jo aiemmin esittämiäni ominaisuuksia ”Mohikaanissa” toistamatta menen suoraan itse asiaan. Vaikka Antti pyrki jokaisen lukuvuoden alussa pulpettirivin takimmaiseksi – hänet määrättiin aina etupenkkiin. Antti halusi vastata joka ikiseen opettajan kysymykseen ja teki sen tavalla, mikä ei jäänyt keneltäkään huomaamatta.
Kun Antti sai vastaamisvuoron, hän pomppasi kuin kumiukko pulpetistaan, taivutti päätään alaspäin ja alkoi raapia ja puistattaa hiuskuontaloaan samalla rajusti hokien: ”Kyl mää tiärän, kyl mää tiärän, mut meni just pois miälest.” – Politiikkamiehiä jo nuorena ja sittemmin jopa kunnanjohtajaksi.

Opintoni PSYL:ssä loppuivat ikävään perhetragediaan.

Rippikoulukonfirmaatio luokkamme kanssa jäi koulun viimeiseksi tilaisuudeksi. Paitsi edellä esittämästäni rippileiristä jäi minulle Keski-Porin kirkossa otettu yhteiskuva juhlapukuihin sonnustautuneista oppilastovereistani.
Kävi niin perheelleni, että äiti otti eron isästäni uskottomuuden takia. Minulla ei ollut mahdollisuutta käydä edes keskikoulua loppuun, vaan jouduin jättämään koulun ja päästä lyhimmän tien kautta työelämään. Siksi menin seuraavana syksynä kauppaoppilaitokseen.
Muistan sen päivän kuin eilisen, kun kerroin Miljalle asiasta koulun vierustaa kävellessämme. Hän oli hyvin pahoillaan, sillä hän myös halusi, että olisin voinut jatkaa minulle niin rakkaaksi käymässäni opinahjossa. Sitten vielä eräs tärkeä muisto, rinnakkaisluokalla III-B:llä opiskeli elämänpituinen toverini Leo Laakso, joka valmistui gynekologiksi ja toimi johtavan lääkärinä Kuopiossa ja Vaasassa. Vuoden 1948 Juhlatilaisuus oli lähtölaukaus tulevalle uralleni.

Muutama paras saavutukseni valtakunnallisella tasolla:

1. ”Yks kakkaa, kaks kakka, - Biolan kanankakkaa muuta sitten ei tarvitakkaan.” – Tuli hetkessä valtakunnan suosituimmaksi lastenlauluksi ja firma alansa markkinajohtajaksi.
2. Ei vartteja, eikä puolikkaita, vaan Rannilan täyskate” – kolmessa vuodessa nollasta markkinajohtajaksi.
3. Slogan: ”Tampereen messut AVAA NÄKYMÄT”

Tällaisena kaiken muistamme

Laulun “ennen oli miehet rautaa.. jne.,” mukaisesti me seniorit muistamme kouluttajamme oman aikansa arvostettuina asiantuntijoina. Elimme Viljo Heinosen, Reino Rönneikön, Into Merilehden, Puskan, Onnin, Akan, Vinkun, Eeron ja monien muiden rautaisten naisten ja miesten aikaa. Elettiin puutteessa ja kurissa, eikä kaikkea kustantanut yhteiskunta. Nykyisessä “hyvinvointivaltiossa” tällaisten auktoriteettien synty ei ole enää mahdollista. Puutteesta ja kurista huolimatta, tai ehkä sen ansiosta, kouluajat ovat jääneet senioreille lähtemättömästi mieliin. PSYL abit erottuivat aina tyylikkäinä kaikista muista kouluista. Koulujen rakenneuudistusten myötä tämä perinne on valitettavasti jäänyt pois. PSYL Senioriyhdistys tavoitteena on saada tämä hieno perinne palautettua.

1940-luku

1950-luku

1960-luku

Vahtimestarikin kasvattajana

Eeva-Leena Vaahtio

Afrikassa lasten kasvatukseen osallistuvat kuulemma kylän kaikki aikuiset. Siinä ei ole mitään uutta meille, joilla oli onni käydä Vellilää 1950-luvulla. Tulin itse ensimmäiselle luokalle syksyllä 1955 ja pääsin ylioppilaaksi keväällä 1963.

Meitä kasvattivat vanhempien ja opettajien lisäksi ainakin vahtimestari Bruno Yrjöläinen ja hänen rouvansa, joka toimi ruokalan emäntänä. Yrjöläinen oli vakaa herra, johon oli viisasta pitää pientä etäisyyttä, ettei tulisi mitään sanomista. Kyseessä oli sama ilmiö kuin nyt aikuisena tiellä poliisiauton kohdatessa. Sitä alkaa heti miettiä, onko jokin rike tullut tehdyksi.

Jotta meistä tulisi kunnon ihmisiä, rouva Yrjöläinen joutui ruokaa jakaessaan turvautumaan hyvinkin kouraantuntuviin kasvatustoimenpiteisiin. Kasvavina varhaisnuorina energiantarpeemme oli suuri ja ruokatuntiin mennessä hirveä nälkä kumi vatsassa. Niinpä juoksimme kilpaa ja kiljuen kiviportaita alas ruokalaan. Vieläkin ihmettelen, ettei mitään pahaa haveria koskaan sattunut eikä kukaan jäänyt takaa tulevien jalkoihin. Portaikossa ei muistini mukaan ollut edes valaistusta, tai jos oli, hyvin himmeä.

Ruokalaan syöksyimme kuin nälkäinen hunnilauma, jonka rouva Yrjöläinen kuitenkin hetkessä hiljensi. Ruokaa ei tulisi, ennen kuin osaisimme käyttäytyä. Uhkausta tandittivat voimakkaat puukauhan iskut pöytään. Taisipa hän verrata meitä susilaumaankin, mikä ei ollut ihan reilua susia kohtaan. Sama näytelmä toistui joka päivä. Se oli rituaali, jonka piti näin toistua. Entäpä, jos olisimme jonain päivänä olleet hiirenhiljaa? Olisiko rouva j Yr öläinen viettänyt unettoman yön miettiessään, mikä meitä vaivasi? Tai olisiko meidän päivämme ollut pilalla, ellei rouva olisi tarttunut puukauhaansa ja huutanut?

Meistä sen ajan koululaisista kertonee jotain, että Piltzin kaupan valkotakkiset tädit joutuivat turvautumaan samanlaisiin uhkauksiin. Pilzillä myytiin maailman ihanimpia kanelikakkoja. Jos vain taskun pohjalta löytyi sen verran killinkejä, että niillä kanelikakon sai, niin ostettavahan se oli.

Oven täydeltä ryntäsimme Piltzille ja täytimme koko pienen maitokaupan melullamme. Silloin Piltzin täti otti lattiaharjan, hakkasi sillä pöytää ja huusi. Yhtään kanelikakkoa ei myytäisi ennen kuin hiljaisuus tulisi. Ja tulihan se. Lämmin kanelikakko tuoksui ja maistui taivaalliselta, mums! Raesokerin ympäröimä hillosilmä säästettiin viimeiseksi ja tahmaiset suut pyyhkäistiin takin hihaan.
En koskaan enää sano, etteivät nykynuoret osaa käyttäytyä.

Riemuylioppilaita, ystäviä ja..

Opiskeluaikana luodut ystävyyssuhteet jatkuvat monilla läpi elämän. Etenkin 50 vuotta sitten valmistuneet riemuylioppilaat ovat ottaneet tavakseen kokoontua muistellaakseen yhteisiä kouluaikojaan.

Esimerkkinä elinikäisestä ystävyydestä kuva vuodelta 2003, jossa 65 vuotta sitten valmistuneet ylioppilaat ovat kokoontuneet silloisen luokanvalvojansa Onni Tuomen (97 v.) johdolla muistelemaan kultaisia vuosiaan Porin Suomalaisessa Yhteislyseossa. Vas. Jorma Kivistö, Margareta Varho, Eeva Nuorsaari ja Kaino Aaltonen.

Lyhennelmä riemuylioppilas Rauli Nurmisen puheesta lakkiaisissa 2014

Hyvät opettajat ja uudet ylioppilaat, arvoisa juhlayleisö!

Nimeni on Rauli Nurminen, paljasjalkainen porilainen, ja olen tämän koulun ylioppilaita mallia 1964 eli viidenkymmenen vuoden takaa. Asun nykyään Floridassa ja olen Amerikan kansalainen. Koulun jälkeinen elämäni on kulunut merenkulku- ja öljynporausalalla kirjaimellisesti ympäri maailmaa. Tulin paikanpäälle Poriin ja PSYLiin viettämään koulusta pääsyn 50-vuotisriemujuhlaa muiden luokkatoverieni kanssa.

Aloittaessamme oppikoulun viisikymmenluvulla Vellilässä toimi vielä peruskoulun sijasta keskikoulu ja lukio. Keskikoulussa luokat olivat suuria johtuen sodan jälkeisistä suurista ikäluokista. Hyvin kuitenkin tultiin toimeen eikä kukaan vielä huomannut olla huolissaan maapallon liikakansoituksesta. Kahden muun Porissa toimivan oppikoulun, poikakoulu Porin Lyseon ja tyttökoulu Tipulan kanssa meillä oli yhteistoimintaa mm. luokkajuhlien ja urheilun merkeissä. Lyseota vastaan olimme useimmiten saavana osapuolena jalkapallossa ja jääkiekossa, mutta koripallossa hakoja koko maankin oppikoulujen joukossa. Mainittakoon, että jääkiekossa emme koskaan hävinneet Tipulalle!

Vielä 60-luvulla lukion aikana useimmat oppilaat olivat syntyperäisiä porilaisia. Värikästä monikulttuurisuutta kuitenkin edustivat oppilaat Reposaarelta, Luvialta ja Nakkilasta. En muista kuitenkaan, että kenellekään meistä olisi ollut ongelmana suvivirren veisaus keväällä koulun kevätjuhlassa. Virsi koettiin vain jonkinlaisena fanfaarina kesälaitumille pääsystä.

Viereisellä tontilla sijaitsevassa Pilzin kaupassa asioitiin ahkerasti välitunneilla. Täytyy tunnustaa, että emme olleet tarpeeksi valveutuneita ymmärtämään käärepaperissa tai pakkauksessa piilevää rasismia ostaessamme Fazerin lakritsapötköjä tai Bruunbergin afrosuomalaisia suklaapusuja.

Koulukiusaaminen, mistä paljon puhutaan nykyaikana, ei ole mikään uusi ilmiö. Aikaisemmat esimerkit tulevat muinaisesta Kreikasta, missä tutkimuksen mukaan tuleva historioitsija Thukydides noin vuonna 450 e.Kr. söi vanhemman Sokrateen eväät välitunnilla ja sai selkäänsä. Vellilässä tämä kiusaamistraditio valitettavasti jatkui vielä meidänkin kouluaikana 60-luvulla koulumatkalla, koulun pihassa ja ainakin poikien vessassa Manalassa. Vararehtori Rönneikön toistuvat kommandoiskut kyseiseen paikkaan tupakoitsijoiden käräyttämiseksi eivät aina tuottaneet tulosta, sillä ulkopuolelle oli sijoitettu vahti, joka varoittamalla sisällä olijoita pelasti monen oppilaan käytöksenalennukselta. Opettajan asemaa ei luokassa horjuttanut yleensä kukaan tai mikään. Oppilaiden yritykset hauskuuttaa tai käyttää ilmaisunvapautta väärin johtivat välittömään rangaistukseen tutkiskella käytävien arkkitehtuuria tai sitten osoittaa katumustaan lauantain jälki-istunnossa, rikkomuksen laadusta riippuen.

Kaiken kaikkiaan montaa negatiivista muistoa ei kouluajoilta tule mieleen, mutta mielestäni kritiikkiä ansaitsee vielä vuosienkin takaa vieraan kielen opetus, sillä siitä puuttui miltei kokonaan käytännön harjoitus. Kuullun puhekielen ymmärtäminen ei ollut helppoa. Oma ilmaisu kärsi varsinkin englannin kielessä aksentin, väärän intonaation ja 9 pisteen virheiden pelosta. Vaikka teillä nykynuorilla on paljon paremmat valmiudet vieraan kielen käyttöön ja lisäopiskeluun kuin meillä muumioilla, täytyy muistaa, että tie menestykseen on aina työn alla. Se menneistä!

Tässä lopuksi vielä esimerkki siitä, että porilaiset aina pärjäävät ainakin Raumalle.1958 Porin ja Rauman yhteiskoulun lukioiden välillä käytiin koulujen välinen ensimmäinen pilkkimiskilpailu, joka järjestettiin puolueettomalla Luvialla. Parin ensimmäisen tunnin aikana raumalaiset eivät saaneet yhtään kalaa. Porilaisilla taas näytti kala käyvän koukkuun jatkuvasti. Päätettiin lähettää vakoilija porilaisten avannolle. Vakoilija palasi tohkeissaan ja raportoi: ”Kuulkka poja, ne on kairannu jäähä reijä!”

Toivotan onnea ja menestystä uusille ylioppilaille ja koululle myös jatkossa!

Kunniaseniorejа

Tärkeä osa toimintaamme on kunniaseniorien valinta. Kunniasenioreiksi valitaan Porin Suomalaisesta Yhteislyseossa opiskelleita, yhteiskunnallisesti, tai yritysselemässä erityisesti ansioituneita henkilöitä. Vuodesta 1999 lähtien yhdistyksen hallitus on määräajoin valinnut kunniaseniorin.

1991 Jorma Uotinen
Tanssitaiteilija, koreografi

2000 Jarmo Leppiniemi
Kauppatieteiden tri

2001 Nina Eriksson
Liikunnan lehtori

2002 Arvo Salo
Kirjailija, lehtimies

2004 Tauno Matomäki
Vuorineuvos, Dipl. ins.

2005 Pekka Merilampi
Laamanni, varatuomari

2006 Onerva Mäki
Fil. lis., kunniatohtori

2007 Antti Hakkiluoto
Lääket. ja kirurgian tri

2008 Jaana Laitinen-Pesola
Terveydenhuollon maisteri

2009 Erkki Teikari
Päätoimittaja, YTT tri

2010 Pirkko Arstila
Toimittaja, kirjailija

2011 Antti Raitakari
Diplomi-insinööri

2012 Vesa Puttonen
Kauppatieteen tri

2015 Mari Rantasila
Teatteritaiteen maisteri

Vuosikokouksen 2015 päätteeksi vastavalittu kunniaseniori Mari Rantasila esitti tunnetuimpia laulujaan kokoukseen osallistuneiden iloksi.

2016 Ilkka Juusela
Varatuomari

Senioriyhdistys 25 vuotta

PSYL Seniorien perustamisasiakirjan mukaan yhdistyksen tarkoitus on toimia Porin suomalaisen yhteislyseon entisten ja nykyisten oppilaiden, opettajien ja toimihenkilöiden välisenä yhdyssiteenä. Yhdistys myös vaalii yhteislyseon perinteitä ja tukee opiskelijoita mahdollisuuksiensa mukaan. Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys järjestää yhteisiä kokoontumis- ja juhlatilaisuuksia sekä avustaa koulua sellaisten järjestämisessä. Yhdistyksen hallituksen jäsenet ovat erovuorossa kolmen vuoden välein, jolla varmistetaan toiminnan vireys. Tällä hetkellä toimivan hallituksen kokoonpano näkyy alla.

Alpo Tuomi (vas.), Jari Leivo ja Mauri Jaakonsaari

Ilkka Räty, puheenjohtaja Pekka Peltonen sekä Hanna Hildén

Raija Juusela, Asta Matikainen, Soili Vuorenhela ja sihteeri Tytti Kaarto

Toimintaa juhlavuonna

Koulumme on tällä hetkellä läpikäymässä melko täydellistä kasvojen kohotusta. Syyslukukauden 2016 alkuun mennessä suojapeitteiden alta kuoriutui entistä ehompi PSYL valmiina jatkamaan perinteitämme tulevina vuosikymmeninä. Osittain vielä 2017 puolella jatkuvan saneeraustyön johdosta koulu ei järjestänyt 90-vuotisjuhlia, vaan keskittyy tulevaan 100-vuotisjuhlaan.

Tällä julkaisulla Senioriyhdistys haluaa omalta osaltaan kunnioittaa vuosikymmeniä kestänyttä alueemme koulusivistyksen hyväksi tehtyä työtä ja onnitella 90-vuotiasta Porin Suomalaista Yhteislyseota!

PSYL Senioriyhdistys juhli 25 vuotista toimintaansa järjestämällä muita vuosia juhlallisemman senioritapaamisen, josta lisätietoa kotisivuillamme. PSYL Senioriyhdistyksen hallitus toivottaa tämän juhlajulkaisun myötä sekä koulumme senioreille että nykyisille oppilaille ja henkilökunnalle entisenlaista reipasta otetta myös tuleville vuosille!

Juhlavieraita koulumme 80-vuotisjuhlassa 2006